

som det allerede er udtalt, at Veifreden aldeles høves. Den høitærede Formand syntes at antyde et Dnske om, at jeg skulde slutte

Formanden: Nei, det var paa ingen Maade Tilfældet, den ærede Ordfører har fuldkommen Frihed.

Ordføreren: Jeg skal da tillade mig en Bemærkning, lige overfor den ærede 2den Landsthingsmand for hte Kred (Drenbøll). Han anvendte en meget skarp Kritik paa, hvad der foreligger, men Frugten af de kritiske Bemærkninger, han har anstillet, er ikke kommen tilstede i Form af bestemte Forslag, hvilket jeg dog i alt Fald til denne Behandling maatte anse for nødvendigt. Forsaavidt han gif tilbage og vsende tilbage til det tidligere under Nr. 13 foreliggende Ændringsforslag, saa er jeg uberettiget til at følge ham deri. Hvis det forelaag, skulde jeg tilvisse have optaget en Diskussion om det Forslag, der er trukket frem af det ærede Medlem og ikke af mig, og som jeg i det Mindste for mit Bedkommende anser for fuldkommen forfeilet. Jeg skal lige saa lidt gaa ind paa hans Bemærkninger, for saa vidt de vedrøre selve Paragraferne, da disse ikke ere under Forhandling, men kun Ændringsforslagene. Naar det ærede Medlem fremkom med en Anke, der var rettet mod et Ændringsforslag, nemlig at Udvalget under Nr. 2 har foreslaaet, at Ordet „sine“ skal udgaa i første Linie af næstsidste Stykke af § 11, men ikke i anden Linie deraf, saa kan jeg ikke finde denne Anke tilstrækkelig begrundet. Et er det, at man vil gjøre det muligt, at et Dyende kan straffes, naar det har tøret sin Husbonds Dyr, saa nær ved det, til en offentlig Veiførende Terrain, at det kan naae ind derpaa, — hvilket for Dyrigt er i fuld Overensstemmelse med de Ættringer, det ærede Medlem fremfattede ved den første Del af nærværende Behandling; — men den samme Nødvendighed forekommer mig ikke at være tilstede i det andet Tilfælde, der er nævnt i Slutningen af det næstsidste Stykke. Deri hedder det: „Saa vel den, der lader sine Husdyr græse osv.“; der vil man ikke let komme i den Forlegenhed

ikke at have Nogen at straffe, thi naar Dyret bliver gaaende, derude, og Husbonden ikke lader det føre bort, saa kommer han ind under Bestemmelsen om dem, der lade deres Husdyr græse paa Veiteminet. Dertil skal jeg paa dette Trin af Sagen indskrænke mig.

Formanden: Den 2den Landsthingsmand foresatte Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Drenbøll: Jeg vil blot med Hensyn til den ærede Ordførers Ættring, at jeg ikke havde stillet bestemte Ændringsforslag, hvorfor han ogsaa meget nemt slap fra at svare mig, tillade mig at meddele den Oplysning, at det er ganske rigtigt, men det beror paa en Feiltagelse fra min Side, som jeg først idaz har faaet oplyst af den ærede Formand, idet jeg nemlig troede, at kunne optage det gamle Ændringsforslag til § 11, men dette kan, saaledes som Sagen foreligger, ikke ske. Da den ærede Ordfører i Dyrigt ikke har svaret mig videre, skal jeg kun med Hensyn til hans allerførste Bemærkning sige, at Spørgsmaalet om Straf eller ikke Straf med Hensyn til Græsning og Tøring paa Veien dog ikke er saa afgjort, fordi den almindelige Maade, hvorpaa der græsses paa Veiene, ikke bestaar deri, at Føls tøire Kreaturerne og gaa deres Veie, men deri, at Børn gaa og trække Kreaturerne paa Veigrøfterne. Kreaturerne have Tøir paa, men det er ikke slaaet fast, og alt saa kan man ikke kalde dem tøirede Kreaturer, men Kreaturer, der græse paa Veien. I Dyrigt har hele dette Spørgsmaal efter min Opfattelse ingen Betydning, thi det staar fast, som jeg før sagde, og hvad der heller ikke er modsagt, at i den Skikkelse, hvori Forslaget foreligger, ville Børn slet ikke i Fremtiden kunne straffes for Veiforsøelser.

Tobiesen: Jeg skal begynde med ganske at godkjende de Bemærkninger til § 11, som ere fremkomne fra min ærede Sidsmand tilhøire (Drenbøll), og jeg beklager, at jeg har lidt under den samme Misforstaaelse som han med Hensyn til de til 3die Behandling tidligere fra Udvalget fremkomne Forslag, idet jeg først